

Sygn. akt V KK 423/17

## POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk (przewodniczący)

SSN Dariusz Kala

SSN Piotr Mirek (sprawozdawca)

Protokolant Patrycja Kotlarska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Roberta Tarsalewskiego,

w sprawie **M.M. i M.J.**

oskarżonych z art. 204 § 1 kk i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 9 maja 2018 r.,

kasacji wniesionych przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 18 lipca 2017 r., sygn. akt IV Ka [...] /17,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 13 kwietnia 2017 r., sygn. akt VIII K [...] /16,

**oddala kasację, a kosztami postępowania kasacyjnego obciąża  
Skarb Państwa.**

### UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w P., wyrokiem z dnia 13 kwietnia 2017 r., VIII K [...] /16, uniewinnił M.M. od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 204 § 1 k.k., art. 204 § 2 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., polegającego na tym, że w okresie od maja 2009 r. do połowy lipca 2015 r. w Ż. – gmina K., P. i w innych miejscowościach na terenie Polski oraz w B. na terenie Republiki Federalnej Niemiec, działając w krótkich odstępach czasu i w wykonywaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej,

wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, wielokrotnie czerpał korzyści majątkowe z prostytucji uprawianej przez ustalone oraz nieustalone osoby, nakłonił do wyjazdu do B. w Republice Federalnej Niemiec w celu uprawiania prostytucji, ustalając zasady na jakich zajmowały się świadczeniem usług seksualnych oraz zasady rozliczania się, a następnie pobierając od nich połowę pieniędzy zarobionych na prostytucji, tj. w łącznej kwocie 765.559,00 zł, przy czym z popełnienia tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu i tak:

1. w okresie od maja 2009 r. do września 2009 r., w Ż. i w B., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonywaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, czerpał korzyści majątkowe z prostytucji uprawianej przez J.K. w ten sposób, że nakłonił ją do wyjazdu do B. w Republice Federalnej Niemiec w celu uprawiania prostytucji, ustalając zasady, na jakich miała zajmować się świadczeniem usług seksualnych oraz zasady rozliczania się przez nią z pieniędzy zarabianych na prostytucji, a następnie wywiózł ją do B., gdzie w różnych prywatnych lokalach mieszkalnych zajmowała się świadczeniem usług seksualnych według wcześniej ustalonych zasad, pobierając od niej połowę pieniędzy zarobionych na prostytucji, tj. w łącznej kwocie 22.500 euro, co stanowi równowartość 96.750,00 zł, przy czym z popełnienia tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

2. w drugiej połowie 2009 r., w bliżej nieokreślonym miesiącu, w S. i B., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonywaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował czerpać korzyści majątkowe z prostytucji, które miała uprawiać A.W. w ten sposób, że nakłonił ją do wyjazdu do B. w Republice Federalnej Niemiec w celu uprawiania prostytucji, ustalając zasady na jakich miała zajmować się świadczeniem usług seksualnych oraz zasady rozliczania się przez nią z pieniędzy zarabianych na prostytucji, a następnie wywiózł ją do B., gdzie w różnych prywatnych lokalach mieszkalnych miała zajmować się świadczeniem usług seksualnych według wcześniej ustalonych zasad, będąc zobowiązana do oddawania połowy pieniędzy zarobionych na prostytucji, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na wyjazd wyżej wymienionej z B.,

3. w 2009 r., w bliżej nieokreślonym miesiącu, w C., działając w celu

osiągnięcia korzyści majątkowej, nakłaniał A.L. do wyjazdu do B. w Republice Federalnej Niemiec w celu uprawiania prostytucji według ustalonych przez siebie zasad, proponując jej aby zajmowała się świadczeniem usług seksualnych w różnych prywatnych lokalach mieszkalnych w zamian za wynagrodzenie stanowiące połowę pieniędzy zarobionych na prostytucji,

4. w 2009 r. – do września i w 2010 r., w bliżej nieokreślonych miesiącach, w O., S. koło P., B., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonywaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, czerpał korzyści majątkowe z prostytucji uprawianej przez A.K. w ten sposób, że nakłonił ją do wyjazdu do B. w Republice Federalnej Niemiec w celu uprawiania prostytucji, ustalając zasady na jakich miała zajmować się świadczeniem usług seksualnych oraz zasady rozliczania się przez nią z pieniędzy zarabianych na prostytucji, a następnie wywiózł ją do B., gdzie w różnych prywatnych lokalach mieszkalnych zajmowała się świadczeniem usług seksualnych według wcześniej ustalonych zasad, pobierając od niej połowę pieniędzy zarobionych na prostytucji, tj. w łącznej kwocie 22.000,00 zł, przy czym z popełnienia tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

5. w okresie od lutego 2011 r. do pierwszej połowy 2013 r. w W., P. i B., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonywaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, czerpał korzyści majątkowe z prostytucji uprawianej przez M.J. w ten sposób, że nakłonił ją do wyjazdu do B. w Republice Federalnej Niemiec w celu uprawiania prostytucji, ustalając zasady na jakich miała zajmować się świadczeniem usług seksualnych oraz zasady rozliczania się przez nią z pieniędzy zarabianych na prostytucji, a następnie wywiózł ją do B., gdzie w różnych prywatnych lokalach mieszkalnych zajmowała się świadczeniem usług seksualnych według wcześniej ustalonych zasad, pobierając od niej połowę pieniędzy zarobionych na prostytucji, tj. w łącznej kwocie 30.700 euro, co stanowi równowartość 130.949,00 zł, przy czym z popełnienia tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

6. w okresie od września 2011 r. do 23 grudnia 2013 r. w D., S., B., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonywaniu z góry powziętego zamiaru,

w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, czerpał korzyści majątkowe z prostytucji uprawianej przez A.S. w ten sposób, że nakłonił ją do wyjazdu do B. w Republice Federalnej Niemiec w celu uprawiania prostytucji, ustalając zasady na jakich miała zajmować się świadczeniem usług seksualnych oraz zasady rozliczania się przez nią z pieniędzy zarabianych na prostytucji, a następnie wywiózł ją do B., gdzie w różnych prywatnych lokalach mieszkalnych zajmowała się świadczeniem usług seksualnych według wcześniej ustalonych zasad, pobierając od niej połowę pieniędzy zarobionych na prostytucji, tj. w łącznej kwocie 84.000 euro, co stanowi równowartość 369.600,00 zł, przy czym z popełnienia tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

7. w okresie od września 2011 r. do 23 grudnia 2013 r. w D., S., B., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonywaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, czerpał korzyści majątkowe z prostytucji uprawianej przez K.B. w ten sposób, że nakłonił ją do wyjazdu do B. w Republice Federalnej Niemiec w celu uprawiania prostytucji, ustalając zasady na jakich miała zajmować się świadczeniem usług seksualnych oraz zasady rozliczania się przez nią z pieniędzy zarabianych na prostytucji, a następnie wywiózł ją do B., gdzie w różnych prywatnych lokalach mieszkalnych zajmowała się świadczeniem usług seksualnych według wcześniej ustalonych zasad, pobierając od niej połowę pieniędzy zarobionych na prostytucji, tj. w łącznej kwocie 4500 euro, co stanowi równowartość 18.900,00 zł, przy czym z popełnienia tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

8. w okresie od lipca 2012 r. do listopada 2012 r., w G., S. i B., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonywaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, czerpał korzyści majątkowe z prostytucji uprawianej przez M.M. w ten sposób, że nakłonił ją do wyjazdu do B. w Republice Federalnej Niemiec w celu uprawiania prostytucji, ustalając zasady na jakich miała zajmować się świadczeniem usług seksualnych oraz zasady rozliczania się przez nią z pieniędzy zarabianych na prostytucji, a następnie wywiózł ją do B., gdzie w różnych prywatnych lokalach

mieszkalnych zajmowała się świadczeniem usług seksualnych według wcześniej ustalonych zasad, pobierając od niej połowę pieniędzy zarobionych na prostytucji, tj. w łącznej kwocie 18.000 euro, co stanowi równowartość 75.600,00 zł, przy czym z popełnienia tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

9. w okresie od 1 grudnia 2013 r. do 6 lutego 2014 r., w miejscowości Ł., P., S., B., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonywaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, czerpał korzyści majątkowe z prostytucji uprawianej przez A.T. w ten sposób, że nakłonił ją do wyjazdu do B. w Republice Federalnej Niemiec w celu uprawiania prostytucji, ustalając zasady na jakich miała zajmować się świadczeniem usług seksualnych oraz zasady rozliczania się przez nią z pieniędzy zarabianych na prostytucji, a następnie wywiózł ją do B., gdzie w różnych prywatnych lokalach mieszkalnych zajmowała się świadczeniem usług seksualnych według wcześniej ustalonych zasad, pobierając od niej połowę pieniędzy zarobionych na prostytucji, tj. w łącznej kwocie 5.000 euro, co stanowi równowartość 21.000,00zł, przy czym z popełnienia tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

10. w okresie od 11 stycznia 2015 r. do połowy lipca 2015 r., w N. i B., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonywaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, czerpał korzyści majątkowe z prostytucji uprawianej przez A.H. w ten sposób, że nakłonił ją do wyjazdu do B. w Republice Federalnej Niemiec w celu uprawiania prostytucji, ustalając zasady na jakich miała zajmować się świadczeniem usług seksualnych oraz zasady rozliczania się przez nią z pieniędzy zarabianych na prostytucji, a następnie wywiózł ją do B., gdzie w różnych prywatnych lokalach mieszkalnych zajmowała się świadczeniem usług seksualnych według wcześniej ustalonych zasad, pobierając od niej połowę pieniędzy zarobionych na prostytucji, tj. w łącznej kwocie 7800 euro, co stanowi równowartość 32.760,00 zł, przy czym z popełnienia tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu.

Tym samym wyrokiem uniewinnił M.J. od popełnienia przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., polegającego na tym, że w

okresie od końca 2012 r. do lutego 2015 r. w S. i w B., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonywaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pomagał M.M. i ustalonej osobie w czerpaniu korzyści majątkowej z prostytucji uprawianej przez wiele różnych kobiet, w ten sposób, że zajmował się transportem kobiet do różnych lokali mieszkalnych, w których świadczyły usługi seksualne według zasad ustalonych przez M.M. i ustaloną osobę w zamian za otrzymane od nich wynagrodzenie w łącznej kwocie 10.000 zł.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości na niekorzyść oskarżonych prokurator. Zarzucając:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. przepisu art. 111 § 1 k.k., poprzez przyjęcie przez Sąd pierwszej instancji, że przestępstwo zarzucane oskarżonym nie stanowi czynu uznanego za przestępstwo w miejscu jego popełnienia, tj. na terytorium Republiki Federalnej Niemiec, warunkujące odpowiedzialność oskarżonych, co w konsekwencji doprowadziło do ich uniewinnienia,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na treść wyroku Sądu pierwszej instancji, wyrażający się w przyjęciu przez Sąd, że oskarżeni nie popełnili zarzucanych im przestępstw, co skutkowało ich uniewinnieniem, podczas gdy zebrany materiał dowodowy i poczynione na jego podstawie ustalenia pozwalają na jednoznaczne stwierdzenie, że oskarżeni swoim zachowaniem wyczerpali znamiona zarzucanych im przestępstw, prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w P., wyrokiem z dnia 18 lipca 2017 r., IV Ka [...] /17, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego wywiódł na niekorzyść oskarżonych prokurator. Zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. przepisu art. 111 § 1 k.k., poprzez przyjęcie przez Sąd Okręgowy, że przestępstwo zarzucane oskarżonym nie stanowi czynu uznanego za przestępstwo w miejscu jego popełnienia, tj. na terytorium Republiki Federalnej Niemiec, warunkujące odpowiedzialność oskarżonych, co w konsekwencji doprowadziło do ich uniewinnienia, prokurator

wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja nie jest zasadna, co nie oznacza, że trafność zaskarżonego wyroku nie budzi żadnych wątpliwości, a Sąd Najwyższy w całej rozciągłości podziela argumentację przedstawioną w jego uzasadnieniu.

Rygorystyczne zasady postępowania kasacyjnego nie pozwalają Sądowi Najwyższemu na rozpoznanie kasacji wywiedzionej na niekorzyść oskarżonych poza granicami wyznaczonymi treścią podniesionego zarzutu – a ten, nie jest słuszny.

Analizując treść kasacji, która zarówno w części zarzutu sformułowanego w jej petitum, jak i jego uzasadnienia, powtarza, czy wręcz powiela treść apelacji, podkreślić należy, że skarżący bardzo wąsko wyznaczył granice kontroli kasacyjnej. Kwestionując jedynie słuszność przyjęcia przez Sąd odwoławczy, że czyny które oskarżeni mieli popełnić na terytorium Republiki Federalnej Niemiec są uznawane za przestępstwo według obowiązującego w tym miejscu prawa, skarżący wyłączył możliwość badania w postępowaniu kasacyjnym trafności zaskarżonego orzeczenia w zakresie prawidłowości rozpoznania zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, a także innych aspektów stosowania przepisów prawa materialnego, dotyczących odpowiedzialność za przestępstwa popełnione za granicą i kwalifikowania zachowań oskarżonych realizowanych na terytorium Polski.

Zauważyć na wstępie trzeba, iż nieuprawnionym uproszczeniem jest podnoszenie obrazy przepisu prawa materialnego w relacji do czynów zarzucanych oskarżonym. Przedmiotem przeprowadzonej przez Sąd pierwszej instancji subsumpcji nie były – co oczywiste – zachowania zarzucane M.M. i M.J. w akcie oskarżenia, lecz dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne. Z ustaleń tych wynikało, że M.M. prowadząc wspólnie z R.B. na terytorium Niemiec działalność gospodarczą pod nazwą „C.....”, zajmującą się wożeniem do klientów kobiet świadczących usługi seksualne, rzeczywiście czerpał korzyści z prostytucji uprawianej przez inne osoby, co mogło stanowić czyn określony w art. 204 § 2 k.k. Natomiast M.J., któremu zarzucono popełnienie przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., dowoził kobiety do miejsca świadczenia

usług, odbierał od nich pieniądze, które przekazywał R.B. bądź M.M. i z tego tytułu osiągał korzyść majątkową. Sąd pierwszej instancji ustalił jednocześnie, że kobiety, z prostytutki których oskarżeni czerpali korzyści majątkowe, nie były do niej przymuszane, zajmowały się nią z własnej woli, były pełnoletnie, a oskarżeni nie wykorzystywali ich przymusowego położenia, nie ograniczali ich wolności. Nie stosowano wobec nich gróźb, podstępu, przemocy, nie utrzymywano ich w stanie zależności ekonomicznej lub osobistej. Każda z uprawiających prostytutkę kobiet mogła w dowolnym czasie przerwać współpracę z oskarżonymi.

Dysponując tak ustalonym stanem faktycznym, Sąd Rejonowy słusznie przyjął, że zachowania podejmowane przez oskarżonych za granicą wyczerpują wprawdzie znamiona przestępstwa z art. 204 § 2 k.k., ale nie są penalizowane przez przepisy prawa obowiązującego w miejscu ich realizacji, co sprawia, iż nie został spełniony określony w art. 111 § 1 k.k. warunek podwójnej karalności czynu

Ma oczywiście rację skarżący, że w zakresie dotyczącym karalnych aspektów prostytutki przepisy niemieckiej ustawy karnej są obszerniejsze i bardziej szczegółowe niż przepisy obowiązującego w Polsce Kodeksu karnego. Nie oznacza to jednak, iż czerpanie korzyści majątkowych z uprawiania prostytutki przez inną osobę jest na terenie Niemiec karane w szerszym zakresie niż w Polsce. Porównanie treści przepisu art. 204 § 2 k.k. z treścią odpowiednich przepisów niemieckiego kodeksu karnego prowadzi do wniosków przeciwnych. Przepis art. 204 § 2 k.k. penalizuje sutenerstwo w sposób generalny – bez żadnych wyjątków. Przepisy niemieckiego kodeksu karnego, przewidując karalność czerpania korzyści majątkowych z uprawiania prostytutki przez inne osoby, uzależniają ją od realizacji dodatkowych znamion, które prawu polskiemu nie są znane. Zauważyć zatem trzeba, że w myśl § 180a ust. 1 niemieckiego kodeksu karnego, karze przewidzianej w tym przepisie podlega osoba prowadząca lub kierująca działalnością polegającą na czerpaniu korzyści majątkowych z uprawiania prostytutki przez inne osoby, wówczas gdy osoby te utrzymywane są w zależności ekonomicznej lub osobistej. Podnosząc w kasacji, że zachowanie oskarżonych wyczerpuje znamiona przestępstwa przewidzianego przez niemiecki kodeks karny, jej autor ten warunek niestety pomija, poprzestając na stwierdzeniu, iż w cytowanych przepisach jest mowa o zachowaniu sprawcy prowadzącego



działalność polegającą na czerpaniu korzyści majątkowej z uprawiania prostytucji przez inne osoby, czy też kierującego taką działalnością.

Tak samo wybiórczo, w oderwaniu od ustalonego stanu faktycznego i bez zwrócenia uwagi na zróżnicowanie sytuacji M.M. i M.J. skarżący odwołuje się do dwóch innych zachowań określonych w przepisach obowiązujących w miejscu, w którym oskarżeni mieli popełnić za granicą zarzucane im przestępstwa.

Pomijając już to, że w niniejszej sprawie nie ustalono, aby na terenie Niemiec oskarżeni nakłaniali inne osoby do uprawiania prostytucji, skarżący, podnosząc, że obowiązujące w tym miejscu przepisy mówią o nakłanianiu do prostytucji, nie dostrzega, iż przepis § 180a ust. 2b niemieckiego kodeksu karnego dotyczy sprawcy zapewniającego jednocześnie innej osobie mieszkanie w celu uprawiania prostytucji lub w związku z tym ją wykorzystującego.

Wskazując natomiast na treść § 181a ust. 1 pkt 2 wymienionego wyżej aktu prawnego, penalizującego tzw. sutenerstwo kierownicze, skarżący pomija to, że do realizacji znamion tego przestępstwa dochodzi wówczas gdy sprawca posiadający udział w zyskach z prostytucji uprawianej przez inną osobę nadzoruje tę osobę podczas uprawiania prostytucji – co w przypadku oskarżonych nie zostało ustalone.

W tym stanie rzeczy podnoszony w kasacji zarzut okazał się niezasadny i dlatego Sąd Najwyższy zdecydował o oddaleniu kasacji.

Niezależnie od powyższego zauważyć trzeba, że budzi zastrzeżenia trafność stanowiska Sądu odwoławczego, który podzielił zapatrywania Sądu Rejonowego na kwestię prawnej oceny zachowań oskarżonego M.M. realizowanych na terenie Polski. Przyjęcie, że działania określone przez Sąd Okręgowy jako werbowanie, namawianie kobiet do pracy związanej ze świadczeniem usług seksualnych należy traktować w kategoriach przygotowania do popełnienia przestępstwa z art. 204 § 2 k.k. – formy stadialnej, której karalności w odniesieniu do tego przestępstwa Kodeks karny nie przewiduje – nie wydaje się trafne. Wyrażony przez Sąd obu instancji pogląd został bowiem sformułowany w oderwaniu od treści przepisu art. 204 § 1 k.k. Jest oczywistym, że w sytuacji, gdy sprawca w celu osiągnięcia korzyści majątkowej najpierw nakłania inną osobę do uprawiania prostytucji lub jej to ułatwia, a później czerpie z uprawiania przez nią prostytucji korzyści majątkowe (art. 204 § 2 k.k.), jego działania przybierające postać określonego w art. 204 § 1

k.k. nakłaniania i ułatwiania stają się stypizowaną formą przygotowania do późniejszego dokonania innego przestępstwa, do którego ma zastosowanie konstrukcja współukaranego czynu uprzedniego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 września 2014 r. II AKa 236/14, LEX nr 1540807). Niemożność zastosowania tej konstrukcji, powodowana ograniczeniami wynikającymi z przepisów rozdziału XIII Kodeksu Karnego, nie zwalania sprawcy z odpowiedzialności za zachowania podejmowane na terenie Polski, które ocenianie samodzielnie wyczerpywałyby znamiona przestępstwa z art. 204 § 1 k.k.

Nic zatem nie stało na przeszkodzie, aby w sytuacji procesowej, która wystąpiła w niniejszej sprawie, oskarżyciel, widząc w działaniach podejmowanych przez M.M. na terenie Polski realizację znamion przestępstwa z art. 204 § 1 k.k. (np. w pkt 3 czynu, o który został oskarżony, wprost zarzucono mu zachowanie mające realizować wyłącznie znamiona przestępstwa z art. 204 § 1 k.k. popełnionego w kraju), podnosił w składanych przez siebie środkach zaskarżenia zarzut naruszania wymienionego przepisu prawa materialnego.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

ał